

Arrest

nr. 272 498 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 14 augustus 2020 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 december 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.08.2020 werd ingediend door :

*H. (...), G. (...) (geen R.R.)
Geboren te (...) op (...) 2002
Nationaliteit: Albanië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij als minderjarige België binnenkwam met een studentervisum. Echter, uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene ooit een visumaanvraag heeft ingediend. Ook bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel stuk voor dat daarop wijst. Evenmin blijkt dat betrokkene samen met zijn familie naar België gekomen is. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig op deze elementen beroepen. Uit het administratief blijkt namelijk dat huidige aanvraag 9bis de eerste procedure van betrokkene is. Uit de voorgelegde stukken en uit huidig verzoekschrift blijkt dat hij mogelijk sinds 2018 in België verblijft. Er is dan ook geen sprake van een langdurig ononderbroken verblijf noch van langdurige verblijfsprocedures noch van een lang legaal verblijf. Betrokkene meent dat hij zich in legaal verblijf bevindt tot zijn 18e levensjaar, maar dit blijkt evenmin uit het administratief dossier van betrokkene. Volgens zijn eigen verklaringen verblijft hij sinds 01.01.2018 in België zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit meer dan twee jaar na zijn binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wijst erop dat het de keuze van zijn ouders geweest is om zich in België te vestigen, dat hij deze beslissing niet in vraag kon stellen en dat hij beschouwd dient te worden als een ‘dreamer’, die gebruikelijke term in de Verenigde Staten van Amerika om de illegale kinderen van migranten te benoemen. Echter, allereerst dienen we op te merken dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zijn ouders eveneens in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat betrokkene samenwoont met een persoon die door hem omschreven wordt als oom en die dezelfde familienaam heeft als betrokkene. Bewijzen van verwantschap worden echter niet voorgelegd. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij samen met zijn ouders naar België gekomen is en dat hij over deze keuze niets te zeggen had. Tenslotte merken we op dat betrokkene zich via huidige aanvraag 9bis beroept op de Belgische wetgeving terzake en niet op de Amerikaanse. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn scholing en het feit dat hij hier les volgt in het Nederlands. Het feit dat hij hier naar school is gegaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft zijn scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat zijn scholing in België steeds plaats vond in illegaal verblijf. Tenslotte merken we op dat betrokkene reeds meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig. Evenmin toont hij aan dat hij momenteel nog steeds naar school gaat. Hij legt slechts stavingsstukken voor die betrekking hebben op schooljaar 2018-2019 en 2019-2020. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden al buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat enkele familieleden legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde privé-en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat zich beroept op vier legale familieleden, ter staving waarvan hij hun identiteitsbewijzen en verblijfstitels voorlegt. Betrokkene woont samen met deze familieleden maar hij toont de verwantschapsbanden niet aan. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinsleden aangetoond, temeer daar betrokkene momenteel reeds meerderjarig is. Betrokkene verduidelijkt niet waar zijn ouders verblijven, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat zij eveneens in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden elf getuigenverklaringen voorlegt. Echter, tien van deze getuigenverklaringen werden opgesteld door personen die louter in hun professionele hoedanigheid met betrokkene in contact kwamen. Hieruit blijkt dan ook niet dat er sprake is van hechte, interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt hieruit dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in

zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet over de nodige financiële middelen zou beschikken om zijn reis naar Bulgarije, waar zich de bevoegde Belgische ambassade bevindt, te bekostigen. Hij wijst er op dat er tevens rekening gehouden dient te worden met de coronamaatregelen waardoor de internationale mobiliteit wordt bemoeilijkt. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij voor het bekostigen van deze reis geen beroep kan doen op zijn familieleden. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs voor te leggen. Bovendien zijn er regelmatig Albanese onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met hetzelfde, hoger genoemd, probleem als betrokkene. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

Wat de coronamaatregelen betreft, merken we op dat de corona-pandemie voorsnog moet worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020) of naar Bulgarije. Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat voor alle binnenkomsten in Albanië of een vaccinatiebewijs of een negatief test resultaat dient voorgelegd te worden maar dat reizen naar Albanië perfect mogelijk zijn. Wat Bulgarije betreft, valt niet in te zien waarom betrokkene, via een eenvoudige contact name met de Belgische ambassade in Bulgarije, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Albanese onderdaan aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, rekening houdend met de geldende coronamaatregelen. De loutere vermelding dat de coronamaatregelen de internationale mobiliteit bemoeilijkt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Albanese onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Albanië terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene beroept zich op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verder verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene toont niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Albanië. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hem de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkene om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 15, 24 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of

toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingsfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst in dit kader de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van het kind zoals vervat in het Kinderrechtenverdrag, meer bepaald op artikel 3, en in artikel 22bis van de Belgische grondwet. Bij elke beslissing dient het belang van het kind de eerste overweging te zijn. Betrokkene verwijst ook naar Algemene Conclusie nr. 14 van het VN kinderrechtencomité dat stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren.

Echter, we merken op dat betrokkene reeds negentien jaar is en dus meerderjarig. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig meer beroepen op het hoger belang van het kind. Artikel 1 van het Kinderrechtverdrag luidt namelijk:

"Voor de toepassing van dit verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt."

Volledigheidshalve merken we op dat de Raad van State heeft van artikel 22bis van de Grondwet gesteld heeft dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat slechts een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). Hetzelfde geldt voor het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Albanië, dat hij pas in 2018 naar België kwam, dat hij slechts twee jaar scholing in België aantoont en dat zijn kerngezin niet bij hem in België verblijft.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich uitdrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds begin 2018 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij al 2.5 jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat hij heel hard zijn best zou doen op school om zich zo snel mogelijk te integreren en hier een leven op te bouwen, dat hij zich tevens zou inzetten als animator bij speelpleinwerking, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij hiertoe de nodige taallessen gevolgd zou hebben, dat hij werkwilbig zou zijn, dat voor hem een mooie toekomst weggelegd zou zijn als elektricien, dat hij zijn werkbereidheid aangetoond zou hebben, dat zijn banden met België onomstotelijk vast zouden staan, dat hij zich steeds zou inzetten, dat hij volwaardig zou deelnemen aan de Belgische maatschappij, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring zou hebben en dat hij elf getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Eveneens op 10 december 2021 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), hetgeen wordt verworpen bij arrest nr. 270 906 van 5 april 2022.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.1.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst, de schoolgang en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is; blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

4.1.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst, zijn minderjarigheid, de schoolgang en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.1.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen en ondanks het gegeven dat verzoeker zijn aanvraag als minderjarige indiende.

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij er zich toe beperkt tot het benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag.

Verzoekende partij kan hier onmogelijk mee akkoord gaan.

In het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 14.08.2020 werd er weldegelijk uiteengezet waarom zijn vergevorderde integratie in België en zijn profiel als 'dreamer' verhindert om terug te keren naar Albanië.

Zo maakt de verzoekende partij al jaren deel van de Belgische samenleving, waarbij hij hier zijn identiteit als opgroeiende tiener heeft opgebouwd. Hij Raat hier naar school en volgt stage. Hij heeft hier vrienden voor het leven gemaakt en is ondertussen een respectvolle geëngageerde man zoals uit de aanbevelingsbrieven blijkt die zijn gevoegd bij het initiële verzoekschrift.

Verzoeker heeft een sterkere band met België dan met Albanië.

Hij is hier als adolescent opgegroeid loopt hier school en stage.

Hij heeft zijn identiteit in België gevormd.

Hij heeft zijn aanvraag als minderjarige ingediend en heeft gewezen op zijn profiel als 'dreamer' en heeft gewezen op het hoger belang van het kind waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden.

Verzoeker volgt wel degelijk nog school en zit in zijn laatste jaar beroepsopleiding, waarvoor hij stage loopt als elektricien.

(zie het stuk 3)

Het is eveneens vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk is om familie (zijn oom), zijn vrienden, burens en zijn netwerk in België achter te laten en zijn aanvraag in te dienen via Bulgarije, dit louter om aan een formele verplichting te voldoen.

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partij zo goed als onmogelijk om naar Albanië te gaan, zijnde :

- *Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- *De scholing in België ;*
- *Zijn profiel als 'dreamer' ;*
- *Het hoger belang van het kind ;*
- *De sterke integratie ;*
- *De werkbereidheid ;*
- *De bevoegde diplomatieke post in Bulgarije ;*
- *Het privé en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM.*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partij wenst deze hieronder te overlopen.

- *4.1.4.1.*

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

a)

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in illegaal verblijf en dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken

De verzoekende partij merkt op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurig verblijf ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partij in die lange periode zich heeft geïntegreerd.

De verzoekende partij verwijst verder naar het in de aanvraag aangehaalde arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11:

"Verzoekster betoogt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemt daar verzoekster terecht opmerkt dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekster sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikte in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

Hoewel dit arrest niet in het dossier van verzoekende partij is uitgesproken, toch opgemerkt wordt dat integratie wel degelijk een element kan vormen van buitengewone omstandigheid. Dit klemt des te meer voor de kinderen die hun identiteit in België gevormd hebben.

b)

Verzoeker heeft hier steeds schoolgelopen wat afdoende werd aangetoond in de aanvraag 9bis Vw.

De verzoekende partij spreekt hierdoor niet alleen Nederlands, hij heeft zich onze identiteit en mentaliteit eigen gemaakt. Hij heeft zijn aanvraag ingediend als minderjarige en heeft gewezen op zijn profiel als 'dreamer'.

Verzoeker heeft de belangrijke tienerjaren doorgebracht in België wat een cruciaal moment is voor de identiteitsvorming. Hij is hierdoor onlosmakelijk met België verbonden.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing louter naar het feit dat de verzoekende partij nog steeds banden heeft met Albanië. Dit alles weegt echter niet op tegen de determinerende identiteitsvorming van verzoeker en de jarenlange scholing in België.

c)

De verzoekende partij is bovendien werkbereid. Hij volgt een stage tot elektricien en is daarvoor ook zeer gemotiveerd, wat ook blijkt uit de vele aanbevelingsbrieven.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door te stellen dat de verzoekende partij meer banden zouden hebben met Albanië dan met België. De verwerende partij gaat immers uit van een verkeerde voorstelling van de feiten.

De verwerende partij gaat bovendien voorbij aan het feit dat de identiteit van verzoekende partij definitief is gevormd en België er een onlosmakelijk deel van uitmaakt.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm en de motiveringsplicht.

- 4.1.4.2.

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije bevoegd voor Albanië

De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoeker zijn verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Bulgarije moeten aanvragen niet als buitengewone omstandigheid met de volgende motivering:

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Bulgarije maar dat zij daar de nationaliteit niet van hebben en zij niet gerechtigd zijn op verblijf aldaar. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Albanese die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

De verzoekende partij kan met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat de verzoekende partij geen verblijfrecht heeft in Bulgarije noch onderdaan is van dat land.

Dit betekent dat hij als derdelander een visum zou moeten vragen aan de Bulgaarse overheid. De verwerende partij gaat er bijgevolg vanuit dat verzoekende partij probleemloos een visum zou krijgen van de Bulgaarse overheid. Het is evident dat de Bulgaarse overheid daar discretionair over oordeelt. De verwerende partij kan zich niet in de plaats stellen van de Bulgaarse overheid.

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig person die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekende partij te meer hij minderjarig was ten tijde van de aanvraag (!) om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land.

De verwerende partij stelt verder dat het aan de verzoeker is om aan te tonen dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen in Bulgarije om de aanvraag van de bevoegde diplomatie post te doen en dat het voor andere Albanezen geen probleem zou zijn om een aanvraag te doen via Bulgarije.

De verzoekende partij kan dit niet aantonen, gelet op het feit dat het hier om een negatief bewijs gaat. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoeker is dit voldoende.

De verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet. Verder houdt de verwerende partij geen rekening met de minderjarigheid van verzoeker en het hoger belang van het kind dat werd ingeroepen.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht dan ook door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om naar Albanië terug te gaan om vervolgens een visum aan te vragen voor Bulgarije om tenslotte de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatiek post.

Er wordt verder niet gemotiveerd met betrekking tot het feit dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft in noch onderdaan is van Bulgarije.

- 4.1.4.3.

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven stelt de bestreden beslissing het volgende:

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het gezins- en familieleven van de verzoekende partij speelt zich af in België.

Verzoekende partij woont aan (...).

Ook wordt hij bijgestaan door zijn oom, met wie hij tijdens zijn minderjarigheid samenwoonde en die hier verblijfsrecht heeft in België.

(zie stuk 5)

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Er dient verder ook rekening te worden gehouden met het privéleven van de verzoekende partij.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verzoekende partij wenst vooreerst op de merken dat een terugkeer naar Albanië in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding is. Er is immers geen enkele garantie dat de verzoekende partij een positief antwoord zal krijgen, waardoor hij voor altijd in Albanië zou moeten blijven terwijl hij wel zijn scholing nog moet afwerken.

Het gezinsleven van de verzoekende partij speelt zich af in België.

De verwerende partij gaat er verder aan voorbij dat de verzoekende partij naast een gezinsleven ook een privéleven heeft opgebouwd gedurende zijn lang verblijf in België. Het is zo dat de verzoekende partij zijn identiteit definitief in België heeft gevormd, dat hij geïntegreerd is, zijn scholing nog loopt en hij hier duurzaam en lokaal verankerd is. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van de verzoekende partij, wat in casu niet is gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

4.2.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Albanië te gaan niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden waarbij geen oog was voor de minderjarigheid van verzoeker ten tijde van de aanvraag en de daarmee samenhangende vraag om oog te hebben voor het belang van het kind, de lopende scholing en het gegeven dat hij hier als 'dreamer' zijn identiteit vormde kon onmogelijk geëist worden dat de verzoeker naar Albanië zou gaan om aldaar via de diplomatieke post in Bulgarije louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze is genomen, derwijze dat blijkt dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. De betrokkene moet met kennis van zaken kunnen uitmaken of het aangewezen is tegen die beslissing een beroep in te stellen (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad bemerkt dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde stelt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde zet ook concreet uiteen waarom elk van de ingeroepen elementen niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing weldegelijk kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt en een schending ervan bijgevolg niet kan worden aanvaard.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek formuleert aangaande deze motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel verder vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoeker voert ook de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

De Raad is bij de beoordeling van bovenstaande beginselen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld aan de hand van een toetsing van de uitgedrukte motieven van de beslissing aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de

diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Verzoeker stelt het oneens te zijn met deze beoordeling.

Hij verwijst hierbij naar zijn verblijfsaanvraag en de elementen die hij hierin heeft aangevoerd, zoals zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in zijn land van herkomst, zijn minderjarigheid, zijn schoolgang en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen. Verzoeker stelt dat hij, gelet op zijn profiel als “*dreamer*”, is verhinderd om terug te keren naar Albanië omdat hij al jaren deel uitmaakt van de Belgische samenleving, omdat hij hier naar school gaat en hier een stage volgt, omdat hij hier vrienden heeft en ondertussen een “*respectvolle geëngageerde man*” is geworden. Verzoeker wijst erop dat hij als adolescent in België is opgegroeid en hij zijn identiteit in België heeft gevormd. Volgens verzoeker tonen deze elementen aan dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde op elk van deze elementen is ingegaan. Voor elk van deze elementen heeft de gemachtigde gemotiveerd waarom zij niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Zo wordt bijvoorbeeld omtrent de minderjarigheid en het verblijf in België gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij als minderjarige België binnenkwam met een studentervisum. Echter, uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene ooit een visumaanvraag heeft ingediend. Ook bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel stuk voor dat daarop wijst. Evenmin blijkt dat betrokkene samen met zijn familie naar België gekomen is. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig op deze elementen beroepen. Uit het administratief blijkt namelijk dat huidige aanvraag 9bis de eerste procedure van betrokkene is. Uit de voorgelegde stukken en uit huidig verzoekschrift blijkt dat hij mogelijk sinds 2018 in België verblijft. Er is dan ook geen sprake van een langdurig ononderbroken verblijf noch van langdurige verblijfsprocedures noch van een lang legaal verblijf. Betrokkene meent dat hij zich in legaal verblijf bevindt tot zijn 18e levensjaar, maar dit blijkt evenmin uit het administratief dossier van betrokkene. Volgens zijn eigen verklaringen verblijft hij sinds 01.01.2018 in België zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit meer dan twee jaar na zijn binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De motieven van de bestreden beslissing worden door de Raad niet kennelijk onredelijk geacht. Met het louter herhalen van de elementen die verzoeker in zijn aanvraag reeds heeft aangevoerd, toont hij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing een foutief of kennelijk onredelijk karakter vertonen. Uit dit betoog blijkt enkel dat verzoeker er een andere mening op na houdt wat de ‘buitengewone omstandigheden’ betreft, zonder dat hij met zijn middel de concrete vaststellingen van de gemachtigde weerlegt.

Waar verzoeker bekritiseert dat de gemachtigde elk van de voormelde elementen op zichzelf heeft onderzocht zonder ze in hun samenhang te lezen, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins toelicht in welk opzicht de beoordeling van al deze elementen in hun geheel er wel toe zou leiden dat er in zijn hoofdte buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanwezig zijn, daar waar elk element afzonderlijk volgens de bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Vervolgens benadrukt verzoeker nogmaals de omstandigheid dat hij al enige tijd in België verblijft en dat hij zich gedurende deze periode heeft geïntegreerd. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd dat blijkt dat verzoeker mogelijks sinds 2018 in België verblijft, waardoor er geen sprake is van een langdurig ononderbroken verblijf noch van langdurige verblijfsprocedures, noch van een lang legaal verblijf. Waar verzoeker aldus voorhoudt dat hij tot zijn achttiende levensjaar legaal in België heeft verbleven, blijkt dit niet het geval te zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij gedurende deze tijd beschikte over enig verblijfsrecht. De gemachtigde stelt correct dat verzoeker sinds 2018

illegaal in België verblijft en, behoudens de huidige procedure, geen enkele keer heeft getracht zijn verblijf te regulariseren. De gemachtigde is van oordeel dat het illegaal verblijf van verzoeker in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Dit motief wordt door verzoeker geenszins weerlegd, noch wordt betwist dat hij sinds 2018 illegaal in België verblijft.

Verzoeker duidt echter op het feit dat hij zich gedurende deze periode heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving en verwijst hierbij naar een arrest van de Raad. Nog daargelaten het feit dat arresten van de Raad in onze continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, blijkt dat het in dit arrest gaat om de integratie die de betrokkene heeft opgebouwd tijdens een *“langdurige periode van legaal verblijf”*. *In casu* is er geen sprake van legaal verblijf zodat de Raad niet inziet wat de relevantie van dit arrest in onderhavig geval is.

Betreffende de integratie van verzoeker (met name dat hij een uitgebreid sociaal netwerk heeft opgebouwd, dat er sprake is van een duurzame lokale verankering, dat hij is ingeburgerd, dat hij hard zijn best doet op school, dat hij animator is bij speelpleinwerking, dat hij Nederlands spreekt en hiervoor taallessen heeft gevolgd en dat hij werkwilbig is) wordt eveneens duidelijk in de bestreden beslissing gemotiveerd. Daarin wordt gesteld dat een dergelijk element niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid gezien dit behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase wordt behandeld. Pas indien de gemachtigde van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van het verblijf en de mate van integratie (cf. RvS 25 april 2000, nr. 86.850). De beoordeling van het bestuur, met name dat dergelijke elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelt immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordend waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde zich *in casu* niet zou mogen steunen op vaste rechtspraak van het hoogste administratieve rechtscollege in België. Het loutere feit dat hij het oneens is met deze beoordeling, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de beslissing.

De Raad bemerkt dat de gemachtigde echter alsnog is nagegaan of dergelijke elementen in het licht van verzoekers privéleven, beschermd door artikel 8 van het EVRM, een terugkeer naar Albanië in de weg zouden staan.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert, het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde privé-en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat

zich beroept op vier legale familieleden, ter staving waarvan hij hun identiteitsbewijzen en verblijfstitels voorlegt. Betrokkene woont samen met deze familieleden maar hij toont de verwantschapsbanden niet aan. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinsleden aangetoond, temeer daar betrokkene momenteel reeds meerderjarig is. Betrokkene verduidelijkt niet waar zijn ouders verblijven, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat zij eveneens in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden elf getuigenverklaringen voorlegt. Echter, tien van deze getuigenverklaringen werden opgesteld door personen die louter in hun professionele hoedanigheid met betrokkene in contact kwamen. Hieruit blijkt dan ook niet dat er sprake is van hechte, interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt hieruit dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De Raad herinnert eraan dat de vreemdeling die een schending van zijn privéleven beschermd door artikel 8 van het EVRM aan te voeren, in de eerste plaats concreet aannemelijk dient te maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming van het voormelde artikel vallen. De Raad merkt op dat verzoeker zich *in casu* beperkt tot zeer algemene beschouwingen omtrent zijn integratie in België, die enkel worden ondersteund door een aantal getuigenverklaringen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de elf getuigenverklaringen heeft bestudeerd. De gemachtigde oordeelt hieromtrent dat uit deze verklaringen niet blijkt dat er sprake is van hechte, interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren, noch dat dit een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. De voorgelegde getuigenverklaringen zijn hoe dan ook niets omvattend. Hiermee toont verzoeker niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij hier duurzaam lokaal verankerd is, kan hij aldus niet worden gevolgd.

Waar verzoeker stelt dat hij in België zijn scholing nog moet afwerken, moet worden opgemerkt dat ook dit element in de bestreden beslissing wordt besproken. De gemachtigde motiveert dat het feit dat hij in België school heeft gelopen geen bijzondere omstandigheid uitmaakt gezien verzoeker niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. Daarnaast heeft verzoeker evenmin nood aan gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur die niet voorhanden is in Albanië. Intussen is verzoeker meerderjarig en aldus niet langer leerplichtig. Bovendien is niet aangetoond dat verzoeker op dit moment nog steeds school loopt in België gezien er slechts stavingsstukken worden bijgebracht die betrekking hebben op het schooljaar 2018-2019 en 2019-2020. Verzoeker maakt door middel van zijn betoog niet aannemelijk dat hij zijn scholing 'moet' afwerken in België.

Hierbij dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van zijn privéleven in België vanaf het begin precair is. Verzoeker wist immers dat hij illegaal in België verbleef daar hij nooit enige poging heeft ondernomen zijn verblijf in België te regulariseren. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke gevallen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

De Raad besluit dat niet is aangetoond dat verzoeker in de periode dat hij in België verblijft dermate intense sociale contacten met en in de Belgische samenleving zou hebben ontplooid om te besluiten tot een schending van zijn privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is verder ook van oordeel dat zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, wordt geschonden. Hij betoogt dat zijn gezinsleven zich afspeelt in België gezien hij “wordt bijgestaan” door zijn oom, met wie hij tijdens zijn minderjarigheid samenwoonde. Volgens verzoeker is er weldegelijk sprake van een “effectief familieleven”.

De Raad bemerkt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat het gezinsleven waarvan sprake is in deze bepaling hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De vreemdeling die zich beroept op een schending van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient in de eerste plaats aan te tonen dat er een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van dit artikel bestaat. *In casu* beroept verzoeker, die intussen meerderjarig is, zich op de band met zijn oom. In beginsel behoort een band tussen dergelijke gezinsleden niet tot het kerngezin, wat betekent dat verzoeker moet aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, bestaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat dit niet is gebeurd. Hij motiveert dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van dergelijk nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Verweerder stelt dat verzoeker zich beroept op de aanwezigheid van vier familieleden in België, met wie hij samenwoont. Verzoeker toont echter niet de onderlinge verwantschapsbanden met deze familieleden aan. Evenmin toont hij aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan ten aanzien van deze gezinsleden.

Deze beoordeling wordt door de Raad niet kennelijk onredelijk geacht, te meer nu verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot de algemene stelling dat “er sprake [is] van een effectief familieleven” zonder dat hij enigszins probeert de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt een schending van zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, aan te tonen.

Tenslotte bekritiseert verzoeker de bestreden beslissing op het punt van de toegankelijkheid van de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Verzoeker voert in zijn verblijfsaanvraag aan dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging conform de gewone procedure moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije, hetgeen voor hem onmogelijk is. Dit element wordt echter niet door de gemachtigde weerhouden als bijzondere omstandigheid.

In de eerste plaats bemerkt de Raad dat verzoeker een passage citeert die volgens hem uit de bestreden beslissing komt. De geciteerde passage is echter nergens in de bestreden beslissing terug te vinden. De Raad moet aldus vaststellen dat waar verzoeker een middel ontwikkelt dat gericht is tegen dit citaat, dit betoog allerminst dienstig is en aldus geenszins van enige commentaar moet worden voorzien.

Vervolgens stelt de Raad vast dat, ondanks het verkeerdelijk citeren door verzoeker, in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd aangaande de omstandigheid dat verzoeker zich dient te begeven naar Bulgarije omdat de bevoegde diplomatieke of consulaire post zich aldaar bevindt. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat, waar verzoeker aanvoert dat hij niet over de financiële middelen beschikt om naar Bulgarije te reizen, dit een loutere bewering betreft die niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs. Verzoeker maakt volgens de gemachtigde niet aannemelijk dat hij voor het bekostigen van deze reis geen beroep kan doen op zijn familieleden. Het is verzoekers eigen verantwoordelijkheid om minstens een begin van bewijs voor te leggen dat zijn betoog, met name dat hij onmogelijk naar Bulgarije kan reizen, staat. Verder motiveert de gemachtigde dat er regelmatig Albanese onderdanen zijn die een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen die verzoeker ondervindt, en toch slagen ze erin een verblijfsaanvraag in te dienen. De gemachtigde concludeert aldus terecht dat dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Verzoeker stelt dat hij een visum zou moeten aanvragen bij de Bulgaarse overheid. Hij betwist dat het verkrijgen van een dergelijk visum probleemloos zou zijn. Verder is hij van oordeel dat van hem geen negatieve bewijsvoering kan worden verwacht, waardoor hij niet kan aantonen dat hij geen verblijfstitel zou kunnen krijgen in Bulgarije met het oog op het indienen van een verblijfsaanvraag via de gewone procedure. De Raad merkt op dat het betoog van verzoeker evenwel op een louter hypothetische stelling berust, hetgeen door geen enkel begin van bewijs wordt gestaafd en niet van dien aard is de vaststelling hieromtrent in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is van verweerder om aan te nemen dat hij zich op een legale manier kan begeven naar de diplomatieke of consulaire post die is bevoegd voor onder andere inwoners van Albanië. Met deze motieven voegt verweerder, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, geen voorwaarde toe aan de wet. Bij gebreke aan een persoonlijke concretisering waarom het bijzonder moeilijk zou zijn een visum voor Bulgarije aan te vragen, mede gelet op het feit dat reeds andere Albanese hier wel in zijn geslaagd, toont verzoeker niet de onwettigheid van de bestreden beslissing aan.

Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat verweerder de door hem ingeroepen elementen, afzonderlijk genomen of in hun onderlinge samenhang, op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze niet als buitengewone omstandigheden heeft aanvaard. Evenmin is aangetoond dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN